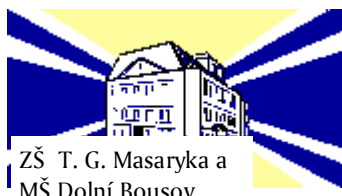

ŠKOLÁK

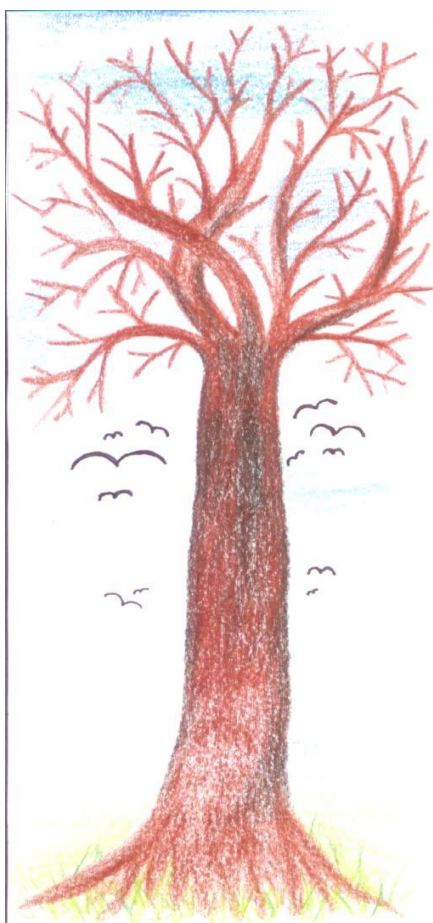
Číslo 1
Ročník čtvrtý
2010

Strom

Sára Bartalská

Strom. Strom je náš přítel,
pro veverky dobrej hotel.
Bez něj lidé by tu nebyli,
bez něj lidé by už nežili.
Každý strom má svoje plus,
svoje kouzlo a svůj vkus.
Jeden je vysokej, druhej je malej,
tak aspoň trošičku vody mu
nalej.

Začni si ho více vážit!
Tak začni se už trochu snažit!
Nech se lesem nabažit ...
Uvidíš, že je to nadhera.
Tak nauč se už s lesem žít ...
Chybí mu tvoje důvěra.
Život bez něj,
jak feťák bez fetu.
Tak nebud' me už takoví
a nechme si ho tu ...

Romance

Adriana Kolková

Noc byla mladá,
milenců ráj,
Amora vládá,
vešla v háj.

Veliká touha
zalila nás,
pod starou lípou
jsme právě včas.

Hvězdy se ztrácí
bledne ten jas.
Nevadí. Zítra skryje nás
košatý strom zas.

Zachraňte stromy!

Strom. Velký zelený pán světa. Zdroj našeho života, pohon našich plic, náš dech. Strom listnatý, jehličnatý, ovocný nebo okrasný. Strom. Každý nám pomáhá k životu. Jenom strom. Potřebuješ dříví? Teplu domova? Vykácej lesy! Nový obchodní dům? Ne, není to sobecké! Prales, domov opic, hadů, ptáků a dalších fascinujících živočichů má být vykácen? Pro peníze? Proč ne? Vážně bychom si měli uvědomit, jak jsou pro nás stromy důležité? Ano. Vážně bychom si měli uvědomit, jak jsou pro nás stromy důležité!

Gabriela Závorková

PRVNÁČCI

Začal školní rok, pro nové prvňáčky nový krok do života. Ocitli se v novém prostředí, mezi novými kamarády. Musí se vyznat v novém prostředí, musí potkávat ty starší, musí . . . musí toho moc.

Mohu říci, že bylo velmi složité se prvňáčků na něco ptát, protože na každou otázku zněla odpověď nevíím nebo dokonce i já nevíím. Ale s velkou námahou mi nakonec odpověděli a dokázali jsme z toho vytvořit anketu. ☺

Chtěla jsem vědět, jak se jim líbí škola a jaké předměty mají nejraději.

Pavel Zoufalý, 1. A : Škola je velmi hezká. Český jazyk.

Barbora Raurinová, 1.A : Líbí se mi hala, ve které cvičíme. Mám ráda matematiku.

Veronika Grusová, 1. B : Škola se mi líbí hodně, nejvíce naše třída. Nejraději mám výtvarnou výchovu.

Klára Bartalská, 1. B : Líbí se mi, jsem tu ráda s kamarádkami. Mám ráda výtvarnou výchovu a přestávky na svačinu. ☺

A pak jsem se zeptala rodičů:

Chodí vaše děti rády do školy? Jaký je váš názor jakožto rodiče na styl učení vašich dětí?

paní Martina Drázká (Martin Drázký, 1.B):

Ano, ráno se velmi těší.

Myslím si, že tyto učebnice dětem vyhovují.

paní Alena Buriánková (Miloslav Buriánek, 1.B) :

Ano, chodí do školy rád... teda, dokud má ještě nějaké iluze. ☺

Velice se mi líbí, hlavně učebnice. Také bych chtěla poděkovat klukům z osmé a deváté třídy za to, že pomáhali mému synovi, který měl zlomenou nohu, při scházení schodů.

A nakonec jsem vyzpovídala paní učitelky:

Jste spokojená s vašimi žáky a s jejich přístupem ke škole?

Jak jste připravovala třídu o prázdninách?

paní uč. Radka Roxerová - třídní 1.A:

Jsem s nimi maximálně spokojena, děti se nádherně učí.

Museli jsme zmenšit židličky, stolky, pověsit obrázky a jiné drobnosti.

paní uč. Zdena Skálová - třídní 1.B :

Ano, děti učení baví, jsou nadšené a jsou velice hodné.

Tak museli jsme celou třídu vyzdobit, upravit lavice a udělat další věci.

GAZA

Policisté před školou!

Určitě jste si všichni všimli, že 1. září stáli před naší školou policisté. Pokud vás to zajímá, tak čtěte dál, abyste zjistili, co si o tom myslí vaši spolužáci.

Bylo to úžasný, líbilo se mi to. A myslela jsem na bezpečnost.

(A. Jankovska)

Líbilo se mi to, protože v budoucnosti chci být také policista.

(J. Kalina)

Líbilo se mi to, myslel jsem si, že by nás ochránili, kdyby se nám tady něco stalo. (T. Horyl)

Já jsem si policistů ne všimla, ale byla bych zvědavá a zajímalo by mě, proč tu jsou. (V. Kyrajnová)

.Líbilo se mi to. Kdyby se tady něco stalo, tak by nás ochránili.

Bylo by tu bezpečně. (K. Horylová)

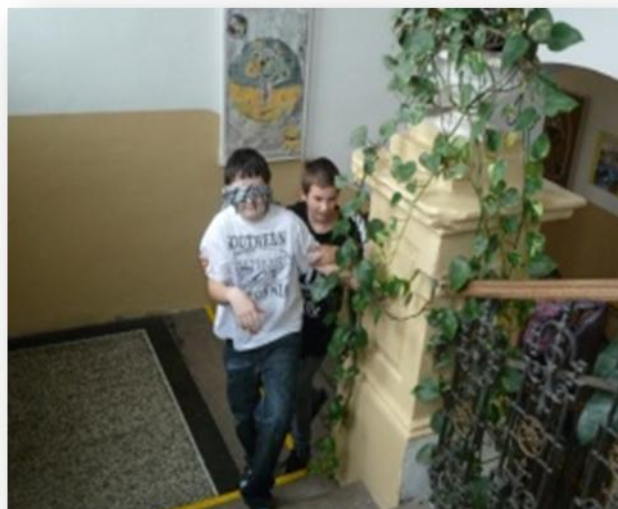
Claire, Kajučka

Den bílé hole

15. říjen je Mezinárodním dnem bílé hole, 13. listopad se stal Mezinárodním dnem nevidomých. Při hodině výchovy ke zdraví jsme si vyzkoušeli na vlastní kůži, jaké to je, když člověk nevidí. Pak jsme si vyprávěli, co všechno jsme při chůzi „naslepo“ prožívali, jaké pocity jsme při tom měli a jak se asi žije lidem, kteří dar vidět nemají.

Paní učitelka nám řekla, že si máme vzít na oči šátek a projít se po celé škole. Nejdříve jsem šla já a pak Karina. Když jsme šly s Karinou po prvním stupni, tak jsem narazila do paní učitelky Mendlíkové. Já sama bych si pocít, že jsem slepá nebo vidím jen obrysy, nedokázala představit. Cesta zpět byla v pořádku. Když jsem dělala Karině slepeckého psa já, tak to bylo docela v pohodě. Když jsme šly po schodech druhého stupně, podklouzla Karině noha a spadla na zadek. Ale hned jsme se tomu obě začaly smát. Cesta na schodech prvního stupně byla bez chybičky. Když jsme šly po chodbě k jídelně, narazila Karina rukou do automatu a vypadla pětikoruna. Já si myslím, že ten, kdo není slepý, má velkou výhodu, protože Karina byla v tu dobu slepá a já byla u té pětikoruny první! Karina to přežila v pořádku. A tu pětikorunu jí dám, protože to je její bolest ruky a její pětikoruna. **B. Ouředníčková**

Já bych nemohla být slepá. Neviděla bych, co jím, co si oblékám, kam jdu. Neviděla bych krásnou přírodu, kterou pozoruji každý den. Neviděla bych slunce. Západ slunce je jedna z nejkrásnějších věcí přírody. Chybělo by mi pozorování západu slunce a hvězd. Musí být hrozné, když nemůžete nic vidět. Stromy, květiny. Například růže. To je moje nejoblíbenější květina. Ale někteří lidé ji nevidí, jenom cítí její vůni. Někdy si říkám, co asi prožívají ti, kteří jsou odkázáni na vozíček. Ti mají ochrnuté nohy, ale stejně se pohybují. Ale vidí! Vidí krásnou zahradu, vidí modrou oblohu, vidí slunce. Myslím si, že nevidomí vlastně neprožijí celý život naplno, že jsou o moc ochuzeni. Nevidí zámky, hrady a paláce. Nikdy neviděli hory, nikdy neviděli moře. A už vůbec si nemohou nic přečíst. Čtou pouze hmatem. Buďme rádi, že vidíme!

Kateřina Horylová

Já jsem se cítila hrozně. Není to moc lehké nevidět a věřit svému kamarádovi. Já jsem Katce věřila a ona mně také, jenže když jsme vedly Viktorku, tak bylo vidět, že nám moc nevěří. Když jsem měla zavázané oči, uvědomila jsem si, jak to musí být hrozné pro ty, kteří nevidí. Kdyby se to stalo někomu z naší rodiny nebo třídy, tak bych jim vždy, když by potřebovali, pomohla. Zkrátka, jsem ráda, že mám jen brýle a nejsem slepá. Myslím si, že by lidé neměli brát své zdravé nadarmo. Kdoví, třeba totéž postihne za pár let někoho z nás! Kdyby se tohle stalo mně, byla bych ráda za své kamarády, rodinu a psa.

Klára Podzimková

DIVADLO VE ŠKOLE

Ve středu 15. září zhlédli žáci druhého stupně divadelní představení královéhradeckého Divadýlka pro děti s názvem Učebnice 20. století. Představení mapovalo vývoj českého divadla ve dvacátém století, ukázky dokládaly, jak úzce je spojeno divadlo s politickým děním. Děti viděly ukázky z Osvobozeného divadla W+V, seznámily se s dílem Karla Čapka, jímž varoval před nebezpečím fašismu, dozvěděly se, že za komunismu existovala cenzura a někteří autoři museli tvořit pod cizím jménem, poslechli si ukázky z muzikálu brněnského divadla Husa na provázku Balada pro banditu a na závěr jsme se zasmáli při ukázce jedné z prvních her divadla Semafor. Představení bylo umocněno vynikajícími výkony obou herců. I.M.

Po představení jsme krátce vyzpovídaly oba protagonisty, pány Michala Moravce a Víta Troníčka, herce Divadélka pro školy.

Jak jste se dostali k tomuto tématu? (historie divadla)

Na objednávku škol. Myslíme si, že by to mohlo zaujmout a zároveň ponaučit.

Hrajete pouze ve školách?

Ano, pouze ve školách. Toto představení má už přes sto repríz.

Kolik času vám zabere příprava představení?

Plus mínus půl roku. Spoustu času zabere šití kostýmů.

V jakém divadle účinkujete?

V současné době máme na práci pouze ježdění po školách.

Ale v dřívějšku to bylo např. Klicperovo divadlo nebo Divadlo Karla Čapka.

Jak se vám líbí klima naší školy a chování dětí během představení?

Děti jsou lehce živější, ale nám to vyhovuje. Máme rádi veselé publikum. Kudrt

Rozhovor s paní inspektorkou

Jak jste si všichni jistě všimli, ve dnech 18. - 20. října navštívili naši školu školní inspektori. A my jsme udělali rozhovor s paní inspektorkou Zemánkovou.

Paní inspektorko, jak jste se dostala k této funkci?

Jsem původně učitelka, rázem na to ředitelka. Lákalo mě prozkoumat další obor školství, a tak jsem zkusila konkurz.

V jakém stavu je dle vás naše škola?

Museli bychom definovat určité oblasti. To je ovšem na delší dobu a tím pádem si musíte počkat na zprávu České školní inspekce.

Osobně: je zde výborná atmosféra, výzdoba, příjemné chodby, výhled z okna ...

Jste bývalá učitelka, představte si, že vám na hodinu přijde inspekce. Dostavil by se stres nebo snaha o nápravu stylu výuky?

Snad v daném okamžiku lehký pokus ale ve většině případů ne.

Jaká je naše škola v porovnání s ostatními?

Rozhodně z hlediska stavebního nevyhovující, ale výuka je na dobré úrovni.

Kudrt

Jak jsme navštívili Benátky

(Tedy, jen ty nad Jizerou)

Tato exkurze nebyla jako každá jiná. Jindy jenom posloucháme informace o předmětech nebo zajímavostech, ale na této exkurzi jsme si mohli mnoho věcí vyzkoušet. Například rytířské brnění, šaty, pláště, klobouky... Také jsme si zahráli mnoho zábavných her: Skládali jsme kostru do zrcadlového odrazu, dávali na správná místa nápisy nebo jsme si hráli na archeology v mini pískovišti. Když jsme šli dále, mohli jsme si vyrazit keltskou minci, lehnout si do slaměného lůžka nebo si zkusit mlít obilí. Poté jsme se šli podívat do muzea hraček, kde bylo mnoho panenek, pokojíčků, autiček a panáčků ze soukromé sbírky. Tato exkurze, jakou jsme ještě nezažili, byla neobyčejně zábavná a jsem rád, že jsem na ni jel.

Máťa

Terezín

MÍSTO DOJÍMAJÍCÍ NAŠE SRDCE. CHRÁM ODPOČINKU MNOHA A MNOHA LIDÍ. TO JE TEREZÍN. PEVNOST OBEHNANÁ HRADBAMI SLOUŽILA V PRŮBĚHU DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY JAKO PŘESTUPNÍ STANICE MEZI ŽIVOTEM A SMRTÍ. O VYBUDOVÁNÍ TOHOTO POZDĚJŠÍHO POPRAVIŠTĚ SE ZASLOUŽIL V ROCE 1781 CÍSAŘ JOSEF II. TEHDY MĚL TEREZÍN SLOUŽIT JAKO VOJENSKÁ PEVNOST CHRÁNÍCÍ PŘED ÚTOKY PRUSKÝCH VOJSK. NIKDO OVŠEM NETUŠIL, JAKÉHO ÚČELU DOSTOJÍ. STĚNY PLNY ZÁRMUTKU DODNES ŠEPTAJÍ O ZKÁZE, BLÍZKOSTI SMRTI, TRAGÉDIÍCH, JEŽ SE ZDE ODEHRÁVALY. BOLEST BYLA DENNÍM CHLEBEM OBYVATEL TEREZÍNA A VODOU JIM BYLY ÚTRAPY A MUKA. VŠICHNI SI ODTUD ODNÁŠÍME PONAUCENÍ, KAŽDÝ HO CHÁPE JINAK, ALE PODSTATNĚ JE TO, ŽE JE V NÁS.

NIKDY NECHTĚJME ZAPOMENOUT!

KUDRT

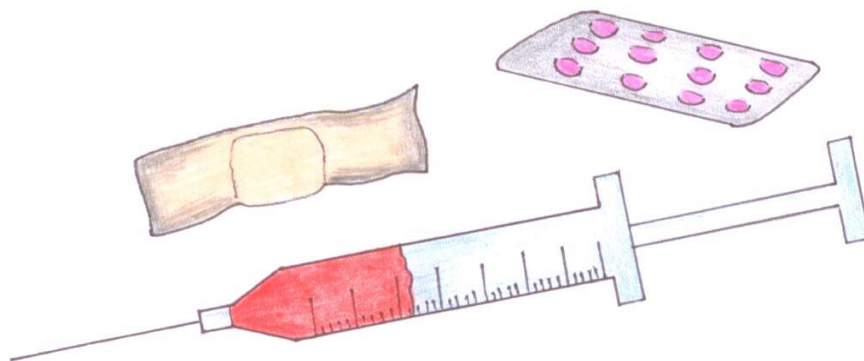
EXKURZE DO STŘEDOVĚKU

23.září jsme byli na exkurzi v Kutné Hoře. Ve Vlašském dvoře jsme si prohlídli různé druhy mincí. Viděli jsme dokonce, jak pan překér razí mince. Také jsme byli v Muzeu stříbra. Tam nám dali bílé pláště, takže jsme vypadali jako doktoři, helmy a svítilny, abychom si mohli prohlédnout středověký důl. Pan průvodce nám řekl, že jsme teď oblečeni jako havíři a že až budeme dole a nějakého potkáme, máme ho pozdravit. Prý se zdravili jako Broučci. Já sem se na Broučky koukala, takže jsem věděla, že se zdraví "zdař bůh". Sestoupili jsme do hloubky asi třiceti pěti metrů. Bylo to tam úzké a mokré, brr. Nakonec jsme si prohlédli kostnici v Sedlci. V celém kostelíku byla udělána výzdoba z kostí. Měli tam dokonce vystavené lebky. Líbil se mi erb a lustr z kostí V noci bych se tu bála.

Káťa

Velký rozhovor s paní doktorkou Vackovou

Připravili jsme si pro Vás rozhovor s dětskou lékařkou v Dolním Bousově. Většina z vás paní doktorku občas navštíví, víme, jak vypadá její ordinace, víme, že k nám pacientům se vždy chová velice pěkně. Chtěli jsme se však dovědět víc nejen o její profesi, ale také např. o jejím dětství a o jejím studiu na vysoké škole.

Paní doktorko, jak dlouho pracujete v Dolním Bousově?

Do Dolního Bousova jsem nastoupila v lednu 1992, předtím jsem pracovala dvanáct let v Mladé Boleslavi. Obvod Dolní Bousov a Březno jsem převzala po panu doktoru Šupejovi.

S jakou věkovou kategorií dětí je složitější práce?

Každá věková kategorie představuje trochu jiný přístup. Malé dítě vypovídá o své nemoci změnami v chování, samozřejmě nezastupitelná je výpověď rodiče, u těch starších se domluvíme.

Není pro Vás obtížné ordinovat na dvou místech?

Já jsem nastoupila již do rozjetého vlaku, spojení obvodů v Dolním Bousově a ve Březně je prověřeno již desetiletí, a to byl obvod početně velice silný. Obtížné ordinovat na dvou místech pro mne rozhodně není.

Musíte znát velký počet dětí?

Doktor musí znát své pacienty, pomáhá mu to i při rozhodování, jak léčit a vyšetřovat, když ví, že děvče či hoch trpí např. chronickým onemocněním, že při každém onemocnění má vysoké teploty, je dlouho unavený, bojí se třeba odběru krve, nedodrží režim, jak by měl.

Kde se umí děti lépe chovat? Ve Březně nebo v Dolním Bousově?

Nedělám mezi dětmi rozdíl. Přicházejí ke mně vesměs nemocné, udolané teplotou, ustrašené, mají pak právo třeba i na nepatřičné jednání. Ale na druhé straně mě hodně zamrzí, když zlovoleně poškrábou nově namalovanou zeď.

Kolik pacientů máte tady v Bousově a kolik ve Březně?"

Spojení obvodů čítá přes tisíc pacientů, dvě třetiny jsou na Bousovsku.

Stává se Vám často, že musíte jet k někomu domů?

Požadavek navštívit nemocné dítě doma již není tak častý. Navštívujeme doma novorozence, provádíme první vyšetření v jeho pelíšku u maminky a tatínka.

Kdy jste se rozhodla pro studium medicíny? Kde jste studovala?

Lékařkou jsem chtěla být od 5. třídy, definitivně jsem se rozhodla na gymnáziu. Studovala jsem na Fakultě dětského lékařství University Karlovy v Praze.

Bylo studium obtížné?

Studium medicíny je velice náročné. Obdivuji absolventy lékařských fakult, jaký rozsah vědomostí zvládají. Zvolím přirovnání – líčení nemoci v učebnici za mého studia před více než třiceti lety bylo shrnuto na jednu stránku, zatímco v současnosti je jí věnována celá kniha.

Jak dlouho jste studovala??

Studium trvalo šest let.

Čím jste chtěla být v dětství?

Lékařkou. Z toho vyplývá, že když si člověk něco moc přeje, tak se mu to podaří.

Hrála jste si v dětství na doktorku?

To ne. Na dětství vzpomínám ráda, jako děti jsme si užily spoustu legrace. Bruslily jsme na Klenici, jezdily na sáňkařské dráze na Štěpánce na bobech, to byl dřevěný kříž opatřený bruslemi. Divím se, že jsme si neurazily hlavu, jezdilo se po břiše.

Mohla byste si vzpomenout na nějaký humorný zážitek z Vaší ordinace?

Při vši vážnosti našeho povolání se prakticky každý den setkáme s úsměvnou situací. Napadá mě jeden zážitek – vyšetřovali jsme pětiletou holčičku, byla jsem čerstvě od holiče, měla jsem novou pomádu na rtech – a ta dobrá duše mi řekla: “Seš zase zmalovaná, vid’?!“ No uznejte, že to není fér.

Měla jste v dětství v oblibě nějakou knížku nebo literární postavu?

Četla jsem hodně, i Jiráka. V pubertě jsem si oblíbila statečnou Marii Curie – Sklodowskou v knížce Tvrdohlavá Marie. Prožívala jsem s ní rozchod s milým, protože i já jsem byla tehdy krásně nešťastně zamilovaná.

Na které předměty jste se těšila a které jste neměla ráda?

Nevím, jak odpovědět, všech předmětů bylo třeba. Mohla bych odpovědět – přestávka, ta velká, ale my museli chodit dokola po chodbě na dozor učitele.

Za rozhovor paní doktorky děkuje Kát'a

NAŠE ZÁLIBY – NAŠE ZÁLIBY – NAŠE ZÁLIBY – NAŠE ZÁLIBY – NAŠE ZÁLIBY

Rozhovor s fotbalistkou

Bára Bláhová chodí do sedmé třídy a její zálibou je fotbal. Je jí 12 let, ráda sportuje, hraje na klávesy nebo chodí ke koním.

Báro, baví tě hrát fotbal víc na hřišti nebo v hale?

Víc mě baví hrát fotbal na hřišti.

Jak dlouho chodíš na fotbal? Jak často máš tréninky?

Na fotbal chodím pět let. Tréninky mám v úterý a v pátek.

Baví tě jezdit na různé zápasy? Kam jezdíte nejčastěji?

Na zápasy mě moc nebaví jezdit. Většinou nejezdíme nikam.

Máš i jiné zájmy než fotbal?

Ano, mám. Mojí největší zálibou jsou koně.

Máš mezi spoluhráči kamarády?

Ano, mám mezi nimi spoustu kamarádů.

Jaké číslo máš na dresu?

Na dresu mám číslo šest, je to moje oblíbené.

Jsi jediná dívka, která chodí na fotbal?

Byla jsem, ale teď už chodí i jiné dívky.

Máš oblíbeného trenéra? Kdo vás trénuje?

Ne, nemám oblíbeného trenéra. Trénují nás Šolc a Ježek.

SanulQa

Rozhovor s paní učitelkou Karnovou, zástupkyní ředitele

Paní učitelko, post zástupce ředitele jste si musela vydobýt nebo vám, jak se říká, spadl do klína? Říká se, že nikdy nic nepadne jen tak někomu do klína, a tak tomu bylo i u mě.

Ve své funkci působíte měsíc. Víte, že je to příliš krátká doba na nějaké hodnocení. Ale přece jen. Splnilo se vaše očekávání?

Měla jsem o práci zástupce ředitele nějaké představy, ale realita je vždy jiná. Se vším se stále ještě seznamuji a hlavně získávám zkušenosti a informace od pana Grindla, pana ředitele, ale i od paní Demelové. Všem jim za to moc děkuji.

Je toho spousta, co je potřeba na naší škole napravit, jak z pohledu hmotného, tak z pohledu morálního. Naše škola teď bude procházet tou největší zkouškou za posledních několik desítek let a to bude její celková rekonstrukce. Zlepší se její celková vybavenost. Např. vznikne nová počítačová učebna, budeme mít k dispozici čtyři interaktivní tabule a jiné pomůcky. Jinak si myslím, že na naší škole vládne příjemná a pohodová atmosféra. Tak se jí všichni snažíme zbytečně nenarušovat.

O kolik se liší vaše dřívější funkce od současné? Ať už po stránce náročnosti, nebo po stránce výhod či nevýhod? Neřekla bych, že práce zástupce je až o tolik náročnější než práce učitele, ale je určitě jiná a člověk si musí na ni zvyknout.

Jaká nejdůležitější akce Vás v letošním školním roce čeká? Největší událostí letošního, ale i příštího roku, bude celková rekonstrukce školy.

Co je vlastně náplní práce zástupce ředitele? Zástupce ředitele zajišťuje např. suplování za chybějící vyučující, vyplňuje různé dotazníky a tabulky, vede inventář školy atd.

Jste rodičem, který dává své dítě do naší školy. Dáváte sem svou dceru s klidem v duši, s pocitem, že tady jí nic chybět nebude, nebo jste přemýšlela o jiném ústavu?

Kdybych měla pocit, že naše škola není dobrá, nebudu tady já ani moje děti.

Jste ovšem také tělocvikář. Co si myslíte o zapálení dnešní mládeže do sportu?

Záleží na každém jednotlivci, jeho přístupu k pohybu, jak je vychováván v rodině. Určitě dnešní děti sportují méně než tomu bylo dříve. Přitom mají daleko více příležitostí ke sportování, než jsme měli třeba my.

Jaké školy jste vystudovala a proč vás vítř zavál k tomuto nevděčnému povolání?

Neřekla bych, že učitelování je nevděčné povolání. Učím velice ráda a děkuji za deset let starou nabídku pana ředitele, který mě sem do školy přivedl. Vystudovala jsem toho poměrně dost. Střední zdravotnickou školu obor dětská sestra v Mladé Boleslavi, Vyšší odbornou školu obor diplomovaný fyzioterapeut v Kladně, dva roky jsem pracovala v nemocnici v Mladé Boleslavi a pak jsem vystudovala Fakultu tělesné výchovy a sportu Karlovy univerzity v Praze.

Kdybyste se vrátila v čase, zvolila byste učitelství znovu?

Čas nejde vracet, ale určitě ano.

Čím jste chtěla být jako malá?

Paradoxně jsem chtěla být zdravotní sestřičkou nebo učitelkou.

Můžeme se zeptat na Vaše záliby?

Mezi moje záliby patří hlavně rodina, jízda na kole, plavání, volejbal. Ráda čtu a chodím do divadla.

PANÍ UČITELKO, MOC VÁM DĚKUJEME ZA ROZHOVOR A PŘEJEME SPOUSTU PRACOVNÍCH ÚSPĚCHŮ.

KUDRT

Beseda se spisovatelkou Renatou Štulcovou

8. října šly sedmá a osmá třída do dolnobousovské knihovny, kde se konalo autorské čtení. Do knihovny dorazila z Litoměřic paní Renata Štulcová, která je autorkou sedmi knih. Paní Štulcová četla ze své poslední, právě vydané knihy *Mojmír*. Všechny záhady nám autorka neprozradila, protože kdybychom tuto knihu četli, přišli bychom o to, co je v knížce napínavé. Paní Štulcová nám vysvětlila, že kdybychom se chtěli stát spisovateli a chtěli svou první knihu vydat, nemůžeme posílat do nakladatelství celou knihu, ale jen jednu nebo dvě kapitoly, které se nám nejvíce líbily. Žáci si také mohli zkusit vyluštit slova napsaná hlaholicí. Byla to jména čtyř hlavních hrdinů knihy. **Áňa**

Informace o autorce:

Renata Štulcová (nar. 1969)

Po maturitě na gymnáziu vystudovala matematiku a geografii, poté na Karlově univerzitě anglický jazyk a literaturu. Učí na Základní škole v Litoměřicích.

Bibliografie: **trilogie Nemetonburk**

Růže a krokvice (z obd. vlády Karla IV.)

Mojmír – cesta pravého krále

Paní Štulcová nám odpověděla na tyto otázky:

Paní Štulcová, kolik jste doposud napsala knih?

Celkem jsem napsala sedm knih.

Máte nějakou knihu rozepsanou? A pokud ano, mohla byste nám prozradit její název a říci, o čem bude?

Mám rozepsanou Rafaelovu školu. Marina se snaží provdat svou sestru a objeví různá tajemství.

Jak jste se dostala k psaní knížek?

Ke psaní jsem se dostala tak, že jsem chtěla psát a šla jsem za svým cílem.

Kde berete inspiraci?

Všude. Na ulici, v přírodě.

Před kolika roky jste začala psát první knihu?

První knihu jsem začala psát před devíti lety.

Můžeme se zeptat, proč jste pro své příběhy zvolila skutečné postavy? Nebudou mít čtenáři zkreslenou představu o tom, co se stalo v historii?

Já jsem měla oblíbené knížky, v nichž se řešily záhady. Myslím si, že čtenáři mít zkreslenou představu nebudou.

Dočetla jsem se, že jste vystudovala matematiku a geografii a pak i angličtinu a literaturu. To je neobvyklé. Jak jste se k tak rozdílným předmětům dostala?

Tyto předměty mě bavily. Navíc mi geografie pomohla v tom, že jsem věděla, kde se děj knihy odehrává.

Učíte v Litoměřicích. My jsme tam teď byli na exkurzi a poznali jsme, že Litoměřice jsou městem s bohatou historií. Inspiruje vás vaše město při psaní?

Já bydlím za městem, kde je klid a můžu se soustředit. Samotné město mě moc neinspiruje, ale jeho okolí ano. Když píšu, tak se dívám na Říp.

Máte oblíbeného autora a oblíbenou knihu?

Autora oblíbeného nemám, ale mé oblíbené knížky jsou Staré pověsti české, Pán prstenů, Jméno růže a Nazí a mrtví.

Co jste četla v našem věku?

Verneovky a Mayovky, dívčí literaturu a detektivky od Agáty Christie.

Žijeme téměř v Českém ráji. Znáte tento kraj? Jak se vám tu líbí?

Byla jsem tu teprve třikrát. Líbí se mi tu moc.

Áňa a Kudrt

PŘÍBĚHY

Na vodě

Byl krásný slunečný den a teta se strejdou se vydali sjíždět řeku Vltavu. Někde u břehu nafoukli lodě a nalodili se. Sjíždět řeku je moc baví. Když sjížděli první jez s názvem Čertovy schody, málem se překlopili, ale nakonec loď vyvážili. Na pátém jezu se jim to ale vymstilo. Když na jez najížděli, najeli na kámen, který je odhodil, ale loď zase vyvážili. Jenže pod jezem byl velký proud, ten je strhl a asi po pěti metrech je vyhodil na velký balvan. Ten jim loď překlopil a oni zůstali pod ní. Asi po deseti minutách je zastavili jiní vodáci, obrátili loď a vytáhli je z vody. Naštěstí to všechno dobře dopadlo. Strejda s tetou si teď na jezích dávají pozor. A. Kadeřábková

(NE)KAMARÁDSTVÍ

I když si člověk myslí, že našel nového přítele, nemusí tomu tak být. Můj příběh se odehrává během prázdnin letošního roku. Měla jsem kamarádku, byly jsme si opravdu blízké, říkaly jsme si všechna tajemství a vyprávěly si různé příhody, nelhaly jsme si, byly jsme k sobě upřímné. Až do té doby, dokud nezačaly kolovat drby, že moje přítelkyně má poměr s jedním klukem. Šla jsem a jako opravdová kamarádka jsem se jí na to s naprostou upřímností zeptala. Kamarádka mi odpověděla, že to není pravda. Věřila jsem jí a nijak jsem ji nepodezírala. Ale ona s tím asi nějaký problém měla, protože se se mnou od té doby moc nebaví. Pozdravíme se, pochválíme si vlasy a to je vše. S kamarádstvím je konec. Mrzelo mě to. Jenomže to jsem ještě netušila, že nejlepšího člověka na světě jsem měla přímo před očima. Je to dívka se skvělým smyslem pro humor. Je hodná, milá, hezká a veselá. Človíček do pohody i nepohody. Gabriela Závorková

Egyptská star

Jednou jsem byla na dovolené v Egyptě, bylo mi asi devět let. Když jsme se procházeli městem, narazili jsme na krámk s kostýmy na břišní tance. Byla jsem úplně ohromená z té krásy, protože jsem s břišním tancem vystupovala na různých představeních, akcích a plesech. Jeden kostým mi padl do oka, a tak jsem neodolala a koupila si ho. Na pláži byly kurzy břišních tanců, tak jsem neváhala a šla jsem si také zatančit. Ještě ten večer byla diskotéka a pořadatel mě požádal, jestli bych nevystoupila. Byla jsem v šoku. Tancovat před takovým davem a ještě k tomu v Egyptě! Ale souhlasila jsem. Měla jsem strašně málo času na přípravu, takže jsem to vůbec nestíhala. Přišla jsem o deset minut déle. Když jsem vstoupila na podium, dav začal nadšeně tleskat. I když jsem měla strašnou trému, úspěch jsem měla veliký. Nikdy na to nezapomenu.

Michaela Horváthová

Mikrovltnka

Paní Adamcová byla v důchodu a přála si novou mikrovltnnou troubu. Ale důchod byl pořád menší a menší. Když na ni po půl roce našetřila, přišla si ji vybrat. Byla šťastná, konečně nemusela pořád zapínat plotýnky, které braly moc proudu, protože dlouho trvá, než se zahřejí. Její manžel měl také radost (ale měl silnou sklerózu) a paní Adamcová mu pořád připomínala, že nesmí do mikrovltnné trouby dávat vajíčka. Když šla babička k doktorce, dědeček měl hlad a dal vajíčko do mikrovltnky. A co se nestalo! Ta za chvíli bouchla. Dědeček se to bál babičce říct. Když babička přišla a ucítila kouř, zavolala hasiče. Babička byla na dědečka našťvaná, ale odpustila mu. Už nikdy si mikrovltnnou troubu nekoupí. Kateřina Nováková

Dobrodružství na vodě

Tyto prázdniny jsem byla s tátou na vodě. Moji rodiče jsou rozvedení, takže to bylo po dlouhé době, co jsme byli delší čas spolu. Sjížděli jsme úsek řeky, který měl 80 km. Také jsme sjížděli jezy. Nejdříve jsem se bála, ale další jsem sjela také. V kempu jsem se seznámila s úplně úžasnou dívkou. Jmenovala se Týna. Dohodli jsme se, že zbylou trasu bude sjíždět jejich rodina s námi.

Nikdy dřív jsem řeku nesjížděla, myslela jsem, že mi to vůbec nepůjde, ale šlo mi to skvěle. Z celé trasy jsme se převrátili jenom dvakrát a to ve velkých peřejích. Taťka z toho byl trochu na nervy, protože to byla jenom moje chyba. Už mě bolely ruce a málo jsem zabírala. Za celou dovolenou jsme se jen jednou pohádali, ale pak to už bylo v pořádku. Na vodě jsem prožila plno dobrodružství a mám plno zážitků jak s tátou, tak s Týnou. Moc jsem si naše vodácké putování užila. Jsem ráda, že jsem Týnu potkala. Stále s ní jsem v kontaktu. D.Kmentová

Příběh se starým spotřebičem

Když šla maminka jednou na záchod, zkoušela rozsvítit, ale ono to vůbec nešlo. Tak tam zkusila dát novou žárovku a vtom dostala ránu! Náš pes Bad začal hrozně štěkat. Táta zavolal záchranku a mamka jela do nemocnice. Skoro, po měsíci se vrátila domů. Od té doby se bojí vyměňovat žárovky a když vidí, že chci vyměnit žárovku, tak mi vynadá a obejmě mě. Viktorika Kalinová

Žárovka

Co mi vyprávěl děda: Stalo se to asi pře dvěma roky. Jednoho dne jsem přišel domů. Byl už večer a já chtěl rozsvítit, ale žárovka problikla a zhasla. Najednou byla tma jak v pytli. Nejdříve jsem se snažil najít sirky a svíčku, po marném hledání to vyhrála baterka. Pomocí baterky jsem našel žárovku. Poté jsem vylezl na stoličku a vyšrouboval špatnou žárovku, potom našrouboval novou. Jenomže jsem zůstal na stoličce. Poslal jsem Klárku rozsvítit, cvakla vypínačem a žárovka místo toho aby se rozsvítila, bouchla. Sřepy se rozletěly všude, i mně na hlavu. Co zbylo v lustru jsem vyšrouboval a na druhý pokus namontoval novou žárovku. Ta už svítila. Klára Podzimková

HRÁLI JSME SI S PÍSMENKY

Kovář ková kovadlinu, kývá kyjem kolem kozy. Koza kulhá ke kováři, krůček ke krůčku. Kovář kouká na krávu, která kouše klobásu. Kohout kokrhá kráve u krku. Kráva klekne na kolena, kouká, kouká, kdo to kokrhá. Kousek klobásy kouká z kýble. Koza kulhá ke kýblu, kouše klobásu. Kokrhání a kdákání. Kovář křičí: Koukej klusat ke králíkům, kteří koukají kolem koše. Kachna kluše ke králíkům ke koši. Kolem kráčí Katka s Kubou, kývají kloubama. Karel s Kájou koukají, kulí kukadla. Kája kráčí kolem Katky, Kuba nekouká. Kovář kouká ke Katce, která kráčí kolem krávy. Kráva kopne Katku. Ksakru, koleno! Katka křičí. Kolem kráčí Klára, koulí koulí kuličku. Kateřina Horylová

Kůň klusal ke koňaři. Klusal kolem krávy, kozy, kočky a kohouta. Krokopal ke klisně, kterou kopytem klopýtavě kopl. Klempýř křičí: Koňaři, klid' koně ke kráve ke kleci! Tereza Zítková

Prší, prší. Parašutista padá padákem po poště. Padl přesně před paní pošťačku. Parašutista popadl padák a padal pryč. Policie přijela, prošetřila poškození. Pošťačku proslechli, padali pryč. Potom pošťačka poslechla příběh parašutisty, padáku. Přála parašutistovi příšernou pomstu. M.Tomášů

Pan Pokorný povídá Pavlíkovi: Pavlíku přestaň pořád přežvykovat před pánem. Pavlík přesto pořád přežvykuje. Adéla Vignerová

Jarda jí jitrnici jako Janek. Jitrnice je jemná jako jelito. Janek jede za Jardou, jí ještě jelito. M.Žižková

OSOBNOSTI: Michael Jackson

Michael Joseph Jackson, muž s nádherným a jedinečným hlasem, s rytmickým cítěním a neuvěřitelnými tanečními kreacemi, který dokázal poznamenat miliony a miliony lidí. Většinou lidí, když slyší toto jméno, se vybaví muž, který prošel velkým množstvím plastických operací. Ale pod touto vrstvou se skrývá něco mnohem většího. Michael Jackson se narodil 29. 8. 1959 a pěveckou kariéru začínal ve svých osmi letech v rodinné kapele Jackson 5. Jeho otec, který kladl důraz na to, aby se soustředil na zpěv a nezabýval se zbytečnými věcmi, ho dovedl až k světovým turné, k několika prvním příčkářům a pěveckým cenám. Novináři spojují jeho jméno v souvislosti se zneužíváním dětí, braním drog a osobním bankrotem. Michael byl zproštěn ve všech deseti bodech obžaloby.

Malé světlo naděje velkého návratu svítilo 11. 2. 2008 s vydáním reedice alba Thriller -

Thriller 25. Ke konci svého života žil Michael v Las Vegas, kde připravoval comeback. Nebyl na tom zrovna psychicky nejlépe. Ve čtvrtek 25. 6. 2009 ve 13:28 ho sanitka převezla do nemocnice v hlubokém kómatu. Padesátiletého zpěváka doma zradilo srdce. Záchranářům se ho nepodařilo oživit. Za mrtvého ho prohlásili ve 14:26. Tato ztráta všechny poznamenala. Michael oslovil lidi silou svého zpěvu. **Michaele REST IN PEACE!!!**

GAZA

HLEDEJTE! NAJDETE SEDM NAŠICH HOR A OSM ŘEK.

První písmeno každé hory nebo řeky je vyznačeno tučně.

DRBY.DĚD PAR.OKO
KOV I ŠELMA. NORA

Z KÁV. KLEC VONÍ
HRÁČE. JARNÍ KOV

ROUBENKA. HOŘE
POLE UČNIC. ŠELMA

TVAR SAK. I ZRAJE
A LID NIC. UNCE LŽI

Osmisměrka pro první stupeň

Vyškrtnej slova: husa, kuň, králik, kráva, koza, pes a zbývající písmena zakroužkuj a přečti tajenku. Viky

D	K	O	M	Á	C	H
K	R	Á	L	Í	K	U
O	Á	Í	Z	V	Ů	S
Z	V	P	E	S	Ň	A
A	A	Í	Ř	A	T	A

Víte, proč . . .

. . . je třináctka považována za nešťastné číslo? Už staří Římané pokládali třináctku za číslo smrti a destrukce. Skandinávská mytologie zase říká, že když se někdo posadil ke stolu jako třináctý, byla to předzvěst neštěstí. (Při sezení bohů ve Valhalle třináctý vetřelec způsobil smrt Balderova syna Odina.) Počet účastníků na poslední večeři Páně, tedy dvanáct apoštolů a Kristus, předznamenalo třináctku jako nešťastné číslo v křesťanských zemích. Středověké sabaty čarodějnic měly třináct členek. Strach z třináctky trvá dodnes, dokonce se jím zabývají vědci, kteří ho odborně nazývají triskaidekaphobia. Řada hotelů nemá pokoj číslo 13, dokonce existují budovy, v nichž chybí třinácté patro, přestože mají pater dejme tomu dvacet. Až poletíte letadlem, podívejte se, jestli v něm naleznete třináctou řadu.

Příjemné prožití adventu vám přejí autoři tohoto vydání:

Mgr. Ingrid Mendlíková, Adriana Kolková (Kudrt)-grafická úprava, Gabriela Závorková (GAZA)-grafická úprava, AnetaKadeřábková(Áňa), Katka Horylová (Káťa©), Sandra Kalenská(Saňulqa), Martin Šrytr (Mát'a), Klára Podzimková (Clare), Karolína Staňková (Kájuška) Viola Kellerová(Viky),

Obrázky vás potěšila Pavla Mušková a Gábina (prvňáčci)

